Kiss Anna

Hunyt szemmel

Hallom zöld zúgásod

Mióta növelsz magzatot
almáid húsába,
világ füvére esni, sírni,
gabalyodni pólya-gyolcsába,
ki felnő három nap alatt,
hetedikre növeszt hajat,
hullajtja, szédül világ forgásába!,

árnyékodban felnő hamar,

ki bajra, ki maga a baj,

fordul a Hold, telik hóval a
felhő, ontja világba a vén hegy
hágói megett, feledi eltájolt
emlékezet, álom járja sátras
kordéink helyett. Jövök, hogy
átöleljelek, zúgásodban ellegyek
alvó kígyóddal tejforrásodon,
odvad fullánkos mézén,

véle, ki épp hol-merre jár,

miféle csontokon.

Jövök, háborgatom,
hunyt szemmel hallgatom,
könnyű álmot sugall
tekeredve körém. Őszi-avar
takarónk se zörren, álmodunk,
felleng a fű, szárad, újranő,
cipőmbe madárka fészkel.
Röppen távoli havakra-füvekre,

felrémlenek vénebb szállásaink,
karddal ránk rontó hadakkal
maradáshoz vagy változásra.
Mióta hullanak, nyílnak fel
gyümölcseid, világfa,
jár körbe minden, idejét
ki tudja-feledte? Ablakából,
tükréből, vakablakából is minden
múlni látszik, magával ránt
kóbor macskát, galambot,
verebet...!, jöttem, hogy
átöleljelek, zúgásodban legyek,
ha vagyok, bárki!,

tükröm, látásom hályogosul,
vén kígyód is őszintébb
náluk, dolgaink mélyére lát.
Selypegi szavait, hogy az idő
mindent kiforog, levedli
volt magát, mint ő levedli bőrét,
hagyja sodródni könnyűen.
Felnyílt gyümölcseidet, a
sírást hallgatom, szent, nagy
sólymodat leszállni, ágaidról a
madár-hadat, arany időkről
zúgnak a szelek. S ha voltak,
még lehetnek, szélben rengő
világfa, jöttem, hogy átöleljelek!

Szegetlen gyolcs

Jöttem, hogy átöleljelek,
zúgásodban hogy ellegyek alvó
kígyóddal, ki épp hol-merre
jár, miféle csontokon.
Jövök, hábordatom, hunyt szemmel
hallgatom, könnyű álmot sugall,
tekeredve körém, felleng a fű,

szárad, újranő, cipőmbe madárka
fészkel, be nem áll a csőre:

„Láttam, ahogy...
láttam, ki... láttam!,

idejét se tudja, feledte,
azt se tudja, ki volna (vénség),
egy árva macskája sincsen,
s lapu alatt kit nem lel
valahol...!, gyermeket, ki
rídogál, szegetlen gyolcsába
köti, dús eperfa-ágra,

rengeti, hintálja,

benn rámol, lomol,

rázza tegnap-holt fivérét,
ébredj!, erre nincs idő! Ha nincs –
rágyújt, kortyol egyet, megy
kalapba, ing aljába,
tálba szedni, ami termett,
látni almafa-ágra.
Ki vagy, ki hozott világra?,
ki más talált valahol?, aki
benn rámol, lomol? Mert a
világ vége lenne,
ha teje is megeredne...!

Pedig úgy lesz. Hogy a lányka
rugdos, kezét-lábát rágja,
rí, nyűglődik a fogával,
vénség kendője sarkával,
kapaszkodik a hajába,
vén bátyjának kalapjába.
Magával eligazodik, derekán
szalag suhog, hóval hintik,
harmatokkal, sorban ül a

galambokkal. Sarlót adnak a
kezébe, kalász nő a kert alatt.

Kerek udvar, roskadt verme
ad mindenből eleget, dugig
mindenféle mással, mégse
hagy fel a sírással!,
zúg véle az eper ága,
kezét-lábát égre hányja:
Vijjog, süvölt az ég, bátyja!
Az meg – rágyújt, kortyol egyet,
hogy felszedje, ami termett.

Kezét, lábát égre hányja:
Vijjog, süvölt az ég, bátyja!
Jön egy madár, hopp, felkapja!,
látja a vénség, hét napja
rég holt párját szólongatja,
(belehorpad a Don partja, de már
senki sem felel), ébredj, vénül
az idő, méteres szakálla nő!,
ébredj, nagy utra készülni,
madarat kővel elütni, ébredj!,
kívül a világ!, össze kell vágni
a fát, bálmost enni, gánicát,
vágni a büdös dohányt!

Míg kertem dús eperfája
ősszel színezüstöt hullat
rengő, szegetlen gyolcsába,
álmában az álmodónak,
valahai gyermeknek.
(Ki tudja, honnan valók, kit
ágaikon rengetnek...!),
voltam én is a helyében,
kötve szederfa ágára
holmi öreg kötényben, ezt-azt
én is megéltem.
Felhő-járta kertemben

síro-rívót neveltem, vén
dajkája voltam! Vén,
szegetlen gyolcsban valahogy
eligazodik, szalagjai száldosnak,
orsót adnak a kezébe,
maszatolja tükrömet,
ujjal ró rá hány jelet, mit
felejtett a világ...”,

s valahol valami ág

rejti szent, nagy sólymodat.